

Ontwaking

Martinus Eisenga

© 2024 M. Eisenga / Uitgeverij U2pi

Titel: Ontwaking

Auteur: Martinus Eisenga

Uitgeverij U2pi BV, Den Haag, www.uitgeveriju2pi.nl

Druk: JouwBoekdrukkerij.nl

ISBN: 978 94 9336 440 0

NUR: 300

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande toestemming van de uitgever.

1

Opgewekt loop ik naar de auto. Het belooft een mooie dag te worden. Tussen de auto's hipt een roodborstje op de parkeerplaats. Ik zwaai nog even naar de buurman en stap in. Fluitend rijd ik de straat uit. Er zijn al veel mensen op pad, vooral fietsers. Rechts van me word ik soms door een elektrische fiets ingehaald, het blijft dus uitkijken geblazen. Ik ben echter zo ontspannen dat ik zelfs niet geïrriteerd raak als ik hard moet remmen voor een van links komende auto.

Na tien minuten kom ik bij de snelweg en voeg in. Het is wel druk, maar niet hinderlijk. Ik blijf zoveel mogelijk op de rechterrijstrook en laat me min of meer met de stroom meevoeren.

Als ik de radio aanzet, hoor ik dat Lucinda Williams *Car wheels on a gravel road* zingt. Het is precies de muziek die bij m'n gemoedsgesteldheid past; ik word er zelfs nog vrolijker van. M'n dag lijkt nu al niet meer stuk te kunnen.

De zon breekt steeds meer door en ik zie trekvogels in V-formatie vliegen. Het is een mooi gezicht met een helderblauwe lucht als achtergrond. Als ik langs een groot meer kom, zie ik grote aantallen meerkoeten op het water drijven. Het weer lijkt wat vriezend te zijn. Het begint langzaam tot me door te dringen dat het winter en zaterdag is. Maar wat doe ik hier dan al rijdend en waar moet ik eigenlijk heen? Toch blijf ik

goedgemutst en besluit door te rijden. We zien wel waar het schip strandt.

Als ik op het klokje van het dashboard kijk, blijkt het half elf te zijn. Het is dus niet erg vroeg meer. Maar wat maakt het me ook uit. Ik heb immers alle tijd van de wereld, of niet soms?

Vrolijk met de muziek op de radio meezingend of meefluitend rijd ik nog een hele tijd door. Als ik in de verte een tankstation zie, besluit ik daar een kop koffie te drinken. Bij het tankstation aangekomen, tank ik voor de zekerheid maar. Na te hebben getankt, reken ik af en neem een kop koffie. Het lijkt of de lucht wat betreft. Ondertussen blijkt het al tegen tweeën te lopen. Zou het niet verstandiger zijn om weer naar huis te gaan, maar wat moet ik thuis dan doen? Ik besluit verder te rijden. Er zit immers niets achter me aan en ik was toch zo opgeruimd? En een overnachting betalen is immers geen enkel probleem.

Weer op de weg merk ik dat de lucht steeds meer dichttrekt en er natte sneeuw begint te vallen. Het wordt steeds donkerder. Toch blijf ik opgewekt.

Het is alsof m'n brein hoe langer hoe meer beneveld raakt wat gelijk opgaat met de verslechtering van de weersomstandigheden. In het gele lichtschijnsel van tegemoetkomend verkeer zie ik dat de natte sneeuw steeds dichter begint te vallen. Het is maar goed dat me af en toe een licht tegemoet komt, want het zicht wordt steeds slechter. Ook slipt de auto een paar keer

gevaarlijk. Dan kom ik toch weer bij m'n positieven en zie in dat ik me in een gevaarlijke situatie bevind. Ik zal zo snel mogelijk een plek om te overnachten moeten zien te vinden, want anders zal ik zeker in de problemen komen. Ik begin me wat onzekerder te voelen en merk dat ik krampachtig begin te rijden. Dit moet niet lang meer duren, want anders zal ik misschien paniekerig worden. Gelukkig zie ik na een tijdje een groot verlicht bord van een weghotel rechts van de weg. Als ik de afslag neem, raak ik in de slip en weet slechts met de grootste moeite de auto onder controle te krijgen. Met bonzend hart kom ik op de parkeerplaats tot stilstand. Er staan slechts een paar onder natte sneeuw bedolven auto's. Glibberend en glijdend begeef ik me richting ingang. De sneeuw slaat me hard in het gezicht. Als ik binnen ben, slaak ik een zucht van verlichting en stamp op de mat de sneeuw van m'n schoenen. Dan klop ik m'n jas schoon en wrijf sneeuw en vocht van m'n brillenglazen.

De hal van het hotel lijkt behoorlijk groot te zijn, maar is slechts zwak verlicht. Als ik op m'n horloge kijk, blijkt het tegen negenen te lopen. Het is dus nog niet erg laat, maar er is nergens een mens te bekennen. Na enig zoeken vind ik de receptiebalie. Er brandt een kleine lamp en er staat een bel. Omdat er niemand achter de balie staat, druk ik maar op de bel. Er volgt een akelig schel geluid. Ik schrik ervan. Na vijf minuten te hebben gewacht, druk ik nog maar een keer.

Ook nu komt er niemand opdagen. Ik probeer het nog maar een keer. Na ongeveer een kwartier hoor ik sloffend voetstappen naderen. Er verschijnt een oude man achter de balie die mij vanachter dikke brillenglazen wat wezenloos aanstaart. Hij zegt boe noch bah. Dan vraag ik of er voor mij een kamer is voor één nacht. Met een lichte hoofdbeweging geeft de man te kennen dat het kan. Hij draait zich om en pakt een sleutel van een vol sleutelbord en legt hem voor me op de balie. Het is de sleutel voor kamer 37. De man wijst in de richting van een gang waar de kamer zou moeten zijn. Dan vraag ik of ik nog wat te eten kan krijgen. Op een menukaart wijst de man soep met een broodje aan. Ik knik bevestigend. Dan brengt de man me naar een tafeltje in een lege eetzaal. Ik ga zitten. De man verdwijnt in het donker. Wat is dit vreemd allemaal. Zou de man doof zijn?

Het duurt weer een hele tijd voordat de man me m'n soep met broodje brengt. Zonder iets te zeggen verdwijnt hij weer. Door het raam kijk ik in de donkere avond waar natte sneeuw tegen de ruit kletst. Het is maar een sombere bedoening. De soep en het broodje smaken echter uitstekend.

Ik sta op en ga op zoek naar de gang waar kamer 37 zou moeten zijn. De man is in geen velden of wegen meer te bekennen. De aangewezen gang blijkt helemaal niet te zijn verlicht. Ik doe de lamp van mijn smartphone aan en ga op zoek. De nummering van

de kamers vind ik erg verwarrend; ik kan er geen logica in ontdekken. Ik ga bij alle deuren langs en vind tenslotte in een soort inham twee deuren. De ene deur is 28 en de andere tot m'n grote opluchting 37. Leg mij dit alles maar eens uit. Maar ik heb in ieder geval de kamer gevonden. De sleutel blijkt ook te passen. Om de hoek van de deur bevindt zich gelukkig een lichtsakelaar. Als ik die indruk, begint er zwak een plafonnière te branden. Ik zie dat de kamer eenvoudig, maar wel netjes is. In de badkamer blijkt ook een klein lampje aanwezig te zijn. Als ik in de spiegel kijk, schrik ik van m'n eigen vermoeide voorkomen. Ik fris me maar gauw wat op en stap in bed. Bijna onmiddellijk val ik in slaap. Dromen doe ik niet.

Het is pikdonker als ik wakker schrik. Waar ben ik in vredesnaam? Ik spring vlug uit bed en weet met veel moeite de lichtsakelaar te vinden. Het licht gaat niet aan. Er is waarschijnlijk een stroomstoring. Gelukkig vind ik m'n smartphone en doe de lamp aan. Ik voel me wat kalmer worden nu ik beseft dat ik op een hotelkamer ben. Maar waar ben ik dan toch wakker van geschrokken? Dan klinkt er ineens een door merg en been gaande gil, gevolgd door akelig gekrijs. Ik hoor rennen op de gang. Het wordt weer stil. M'n hart begint weer te kloppen. Nog nooit in m'n leven ben ik zo geschrokken. Maar wat is er dan toch aan de hand? Voorzichtig open ik de deur naar de gang en schijn met m'n telefoon alle kanten op. Er is nergens iets te

zien en het is er doodstil.

Ik drink wat water in de badkamer en ga maar weer naar bed. Gelukkig val ik vrij snel in slaap. Nog twee keer word ik wakker van gegil, gekrijs en geren op de gang. Ik raak er zelfs al wat aan gewend en kom er niet weer voor uit bed.

Als ik 's morgens wakker word, blijkt het al negen uur te zijn. M'n rust heb ik in ieder geval nog redelijk goed gehad. Met de nodige moeite kom ik uit bed en kijk uit het raam. Ik heb uitzicht op een rommelige binnenplaats met een paar afvalcontainers. Het blijkt niet meer te sneeuwen, maar te regenen. De wereld ziet er van hieruit niet erg uitnodigend uit. Maar op deze kamer voel ik me ook niet prettig.

Eerst ga ik maar eens kijken of ik een ontbijt kan krijgen. Als ik in de eetzaal kom, blijkt er één tafeltje te zijn gedekt. Ik neem aan dit tafeltje plaats en kijk wat om me heen. Er is niemand te bekennen. Ook zie ik nergens iets wat ook maar in de verste verte iets met ontbijtzaken te maken heeft. Ik besluit eerst maar even af te wachten.

Als ik de wonderlijke en eigenlijk ook wel akelige belevenissen van de afgelopen nacht overdenk, raak ik in gedachten verzonken. Plotseling schrik ik op: er staat iemand naast mij. Het blijkt weer de man met de dikke brillenglazen te zijn. Ik wens hem een goede morgen. Er volgt geen enkele reactie, zelfs is er geen enkel oogcontact. De man zet een dienblad met een

uitgebreid ontbijt voor me neer. Dan verdwijnt hij weer. Ik ben stomverbaasd over het luxe ontbijt dat mij is voorgeschoteld. Dit is wel het laatste wat ik had verwacht. Met volle teugen geniet ik van het overheerlijke ontbijt.

Weer op kamer 37 maak ik me gereed voor vertrek. Dan ga ik naar de receptie en druk op de bel. Even later komt de man en heeft de rekening al in de hand. De rekening wordt voor me op de balie gelegd. Het te betalen bedrag valt me alleszins mee. Ik geef een ruime fooi en leg de sleutel op de balie. Dit alles vindt plaats zonder dat er een woord gewisseld wordt. Ik loop naar de deur en kijk nog eens achterom. Ik wil naar de man zwaaien, maar die is al verdwenen. Mijn auto is nog de enige op de parkeerplaats.

Als ik weer op de snelweg ben, denk ik pas aan de vraag waar ik eigenlijk heen wil. Het regent niet meer, maar het is nog steeds zwaarbewolkt. Ik kom tot de conclusie dat ik helemaal nergens heen wil. Waar zou ik ook heen moeten willen? In ieder geval wil ik niet naar huis. Dus maar blijven rijden, dan zie ik wel waar ik terechtkom. Is dit nu vrijheid of een soort van vlucht? Ik weet het niet en maak me er ook niet erg druk over. Ik zet de radio maar aan.

Het is niet druk op de snelweg en ik kijk rustig wat naar de omgeving. Donkere wolken scheren langs de hemel en nemen grote groepen trekvogels mee in hun vaart. Het is een mooi gezicht, het lijkt alsof de vogels heel snel vliegen, maar ze hebben de wind mee.

Ik schrik als er wordt geclaxonneerd. Op de weg kijken, moet ik, en niet naar de lucht. Anders kom ik misschien nooit weer thuis. Maar zou ik dat dan wel willen? Waar ik dan wel heen wil, weet ik ook niet, maar ik rijd maar door. Ik lach maar wat om mezelf. Het wordt weer drukker op de weg. Het wordt zelfs een zesbaansweg. Ik moet nu al m'n aandacht bij het verkeer houden. Bij een grote stad kom ik op de ringweg terecht en neem de afslag naar het centrum. De parkeerroute borden volgend kom ik midden in de stad bij een grote parkeergarage terecht. Ik rijd er naar binnen en parkeer de auto. Het lijkt me leuk om de

binnenstad eens te verkennen.

Als ik de parkeergarage verlaat, schrijf ik even de naam en de straat op een papiertje. Dan kan ik als ik niet meer weet waar m'n auto staat met Google Maps de weg terugvinden.

Het is erg druk in de binnenstad. Ik loop eerst maar wat met de massa mee. Dan ga ik een groot warenhuis binnen en zoek het restaurant. Ik neem een kop soep met een broodje.

Weer op straat merk ik dat het al wat begint te schermen. Het loopt alweer tegen vier uur. Ik loop nog wat rond en kom dan bij een groot museum. Hier wil ik, ook omdat het erg fris is, wel even naar binnen. De entreprijs valt erg mee.

Er zijn heel weinig bezoekers. Ik voel me als een late bezoeker van Pompeï. Er wordt aangegeven dat er een tentoonstelling van Edward Hopper is. Ik volg de pijlen en kom in een grote zaal met schilderijen terecht. De schilderijen stralen een droevige eenzaamheid uit. Het spreekt op dit moment niet veel mensen aan, want er is geen enkele bezoeker. Alleen bij de ingang staat een zwijgzame suppoost. Hij ziet er zo in zichzelf gekeerd uit dat ik hem niet durf te groeten. Hij zou zo wel in een van de schilderijen passen.

Ik ga op een bank tegenover een schilderij met twee vrouwen aan een tafeltje in een restaurant zitten. Ze zien er wat ontoegankelijk en triestig uit. Ik zit in het licht. Als ik opzij kijk zie ik m'n schaduw op de muur

naast me. Dat denk ik in eerste instantie althans. Dan schrik ik op. Maar dat ben ik helemaal niet, of wel? Het is een Black Dog. Ik kijk maar gauw weer naar het schilderij.

Op een gegeven moment merk ik dat de suppoost is verdwenen. Er is ook maar heel weinig licht meer in de zaal. Ik ben alleen met de schilderijen. Steeds maar blijf ik naar het schilderij voor me kijken; ik ga er helemaal in op. De ene vrouw zie ik op de rug. Ik zou haar gezicht best eens willen zien. Het gezicht van de andere vrouw is prachtig in haar triestheid.

Dan sta ik op en stap het schilderij binnen. Er blijkt nog een tafeltje te zijn. Aan het tafeltje zit een vrouw. Ze staart voor zich uit. Ze is onaanspreekbaar. Op het tafeltje staat een asbak en ligt een pakje sigaretten. Er liggen ook lucifers. Ik ga tegenover de vrouw zitten. We kijken elkaar niet aan. Ik raak helemaal in de ban van de sigaretten. Het is jaren geleden dat ik heb gerookt, maar nu voel ik me bijna gedwongen eentje op te steken. Een paar keer steek ik een hand uit naar de sigaretten, maar weet me nog te beheersen. Dan grijp ik ineens het pakje en haal er een sigaret uit. Die steek ik op. Hij smaakt me helemaal niet, maar ik rook hem helemaal op. De vrouw schenkt er geen enkele aandacht aan.

Ik draai me voorzichtig om en kijk naar de vrouw die ik eerst op de rug zag. Nu zie ik dat haar gezicht bijna identiek is aan dat van de andere vrouw. Of zou triest-

heid schoonheid oproepen? Ik weet het niet.

Zo zitten we dan aan onze tafeltjes. We kijken langs elkaar heen en spreken geen woord. Er valt echter ook helemaal niets te zeggen. We zitten opgesloten in onze triestheid en eenzaamheid en kunnen elkaar niet bereiken.

Af en toe stap ik even uit het schilderij en loop wat door de zaal. Het is doodstil en bijna donker. Ik probeer wat andere schilderijen te bekijken. Ik kan alles echter niet goed onderscheiden en word steeds weer naar m'n 'eigen' schilderij getrokken. Daar stap ik dan maar weer in en ga aan het tafeltje zitten. Daar zak ik dan helemaal weg in mezelf. Zo gaat het de hele nacht door. Maar ik heb amper besef van tijd of van mezelf. Ik zit enkel aan een tafeltje en dat is het dan.

Er klinken voetstappen. Langzaam draai ik m'n hoofd in de richting van het geluid. Ik zie ook dat het lichter is geworden. De zwijgzame suppoost staat weer bij de ingang van de zaal. Ik stap uit het schilderij en ga nog een tijdje op de bank naar het schilderij zitten kijken. Ik voel diepe genegenheid voor deze mensen.

Met een zucht sta ik op en loop in de richting van de uitgang. Nog één keer kijk ik achterom. Het is alsof ik een traan zie blinken in het oog van een van de vrouwen. Misschien verbeeld ik het me maar. Ik waag het maar niet de suppoost te groeten. Dan verlaat ik het gebouw. Er is een nieuwe dag aangebroken.

Op straat is het een drukte van jewelste. Ik heb hele-

maal niet het gevoel een nacht niet te hebben geslapen. Maar misschien kun je ook lichamelijk uitrusten in een schilderij. Ik weet het niet.

In een ontbijtcafé nuttig ik een ontbijt. Dan stap ik op en ga de stad verder verkennen. Ik besluit hier nog een dag te blijven. Het weer is behoorlijk opgeklaard; er schijnt zelfs een mager zonnetje. Ik struin de hele omgeving van het centrum af en kom op den duur bij een grote kathedraal. Op een aanplakbiljet staat dat er die avond een concert met renaissance muziek zal zijn. Je kunt er nu al een kaartje voor kopen. Dat doe ik. Het lijkt me wel mooi. Ondertussen is het al twee uur. Ik besluit te proberen of ik al mag inchecken bij een hotel. Dat lukt gelukkig. Ik trek me een poosje terug op m'n kamer.

Tegen zessen nuttig ik een eenvoudige maaltijd en ga daarna de stad in. Het is overal donker en guur en ook is het gaan regenen, maar het is een indrukwekkend groot centrum en nog steeds behoorlijk druk op straat. De meeste mensen gaan echter schuil onder een capuchon of paraplu en haasten zich over de trottoirs naar bus- en metrostations. Het kan bijna niet anders of iedereen wil graag zo snel mogelijk naar huis. Je hebt niet echt het idee dat mensen uit zullen gaan. Ik beseft nu ook dat het maandagavond is; niet bepaald een uitgaansavond. Maar misschien is dat in een grote stad niet het geval. Ik heb in elk geval een toegangsbewijs voor het concert.

Ik kuier, ondanks het slechte weer, rustig naar de kathedraal. Van muziek heb ik niet veel verstand, maar er zijn vele soorten die mij kunnen ontroeren. Ik ben dan ook erg benieuwd wat renaissance muziek mij te bieden heeft.

Bij de kathedraal aangekomen word ik keurig ontvangen en mag m'n jas afgeven als ik dat wil. Ik houd hem liever aan, want ik denk dat het binnen niet overmatig warm zal zijn. Dat blijkt inderdaad het geval te zijn. Tegen een zijmuur weet ik een plaatsje te bemachtigen onder een indrukwekkend schilderij van de Pietà. Ik ben er diep van onder de indruk, zoals trouwens van alles in de kathedraal. Het is alsof ik in een gewijde sfeer ben opgenomen.

Langzaam druppelen er meer mensen binnen. Het zijn er niet meer dan een honderdtal. De mensen gaan verspreid over de hele ruimte zitten. Het zijn allemaal individuen; nergens zitten er mensen bij elkaar. Iedereen neemt direct een contemplatieve houding aan. Het is alsof we ons allemaal in onszelf terugtrekken. Er is geen enkel onderling contact. Zelfs als er geen concert zou zijn, zou het hier zeer rustgevend zijn.

Dan verschijnt het orkest op het koor. Er hoort ook een zangkoor bij. Het is muisstil in de kathedraal. Ik zie allerlei voor mij vreemde instrumenten. Er is een soort klavecimbel, er zijn diverse fluiten en andere blaasinstrumenten; ook zijn er nog luitachtige snaarinstrumenten en vreemdsoortig slagwerk. Dan

begint het orkest te spelen. Even later valt het koor in. Ik sluit m'n ogen en ben van de wereld, opgenomen in de harmonie der sferen. Nog nooit heb ik me zo los van mezelf gevoeld. Het is of ik in de warme zon in de Patio de los Naranjos bij de kathedraal van Sevilla ben. Ik meen zelfs de zoete geur van rijpe sinaasappels waar te nemen. Vrij en blij voel ik me. Ik geef me er helemaal aan over.

Dan zwijgt de muziek. Verbaasd open ik m'n ogen en kijk op m'n horloge. Minstens anderhalf uur ben ik in een andere dimensie geweest. Het was een geweldige ervaring.

In gedachten verzonken verlaat ik de kathedraal en verdwijn in de donkere avond. Van de andere aanwezigen merk ik helemaal niets meer. Het is of ik helemaal alleen op de wereld ben. Maar ik voel me helemaal niet eenzaam, integendeel.

Zonder het echt te beseffen, kom ik weer bij m'n hotel.